

HARLEQUIN®

HJALOOLINE ROMAAN

Vikonti kättemaks

Sarah Mallory

Sarah Mallory
Pursued For The Viscount's Vengeance
2017

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis.

Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Viivi Variksaar
Korrektor Inna Viires

© 2017 by Sarah Mallory
© 2018 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E08352318
ISBN 978-9949-82-268-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Autori märkus

Raamatut „Vikonti kättemaks“ kirjutades uurisin süvitsi regendiajastu süngemaid saladusi, nagu seda oli näiteks oopiumitinktuuri kasutamine. Alkoholiga segatud oopium oli laialt kasutusel valuvaigistina ajal, mil suurt muud polnudki võtta. Oopiumitinktuur tekitas kiiresti sõltuvust ning „oopiumisööjate“ hulgas olid tol ajal poeet Coleridge ja reformaator William Wilberforce. Regendiajastu oopiumisõltuvuse ulatus selgus Thomas De Quincey raamatus „Confessions of an English Opium Eater“.

Inglise Pank võitles pidevalt valerahaga. Vermimine on tuntud tegevus – müntide servad lõigatakse maha ja neist jääkidest tehakse uusi münte. Vähem tuntud on valerahategemine. See oli eriti levinud ajajärgul, mil toimub selle raamatu tegevus, sest kehv saak ja pikk sõda olid kullakangide varusid kahandanud. Paberraha oskuslikud võltsingud lasti käiku „levitajate“ abiga – need oli vaesed naised, kes ostsid valeraha eest suhteliselt odavat kaupa ja said vastu ehtsaid münte.

Selle loo peategelased on keerukad ja elult hoope saanud. Deborah Meltham arvab, et tema keha on liiga vigastatud, et ükski mees teda tahaks, ja on pühendanud oma elu armastatud, ent pahelist elu elava venna eest hoolitsemisele. Gilmortoni vikont Gil leinab lähedasi ja kannab rasket süükoormat, kuna teda polnud kodus neid kaitsmas. Kui Gili ja Debi teed ristuvad, tekib nende vahel kohe tõmme. Loe, kuidas nad ületavad takistused ja saavutavad õnneliku lõpu.

Head lugemist!

*Minu kaasvõitlejatele – te teate, kes te olete –
nende armastuse, sõpruse, toetuse ja mõistmise eest,
mida ainult teised kirjanikud saavad pakkuda.*

Esimene peatükk

Nii et see oli siis tema saak. Preili Deborah Meltham.

Gil seisis saali seinä ääres lühtrite särast veidi eemal ja silmitses daami, kes läks parasjagu vennaga tantsupõrandale. Nad olid silmanähtavalt sarnased, kuigi Randolph ehk lord Kirkster oli pikem ja heledapäisem. Gil pidi tunnistama, et tegemist on kena välimusega, moekalt rietatud noore mehega, kelle lainelised paksud juuksed olid kahvatult laubalt üle pea kammitud. Ta liikus ka tantsupõrandal nõtkelt, aga kuidagi ükskõikselt, näol mingi rahutus, mis andis mõista, et ta eelistaks olla kusagil mujal. Tõeline byronlik kangelane, mõtles Gil huuli kõverdades, ja juba sama pahe-line nagu poeet ise. Gil keskendus uuesti daamile.

Lihtsa rohelistest musliinist kleidi all tundus neiu keha ilus ja ta oli väga sale. Väikest kasvu. Sugugi mitte Gili tavapärane maitse. Seepeale naeris Gil hapult. Ta polnud kunagi kindlat tüüpi naisi eelistanud, sest oli veendunud, et sõdurid ei peaks abielluma, ja tema oli sõdur. Või vähemalt oli olnud. Kuna ta oli armeest lahkunud, peaks ta

ilmselt mingil hetkel abielluma, aga see oleks mõlema osapoolle jaoks mõistuseabielu. Tunded ei pea asjasse segatud olema. Gili kogemuse järgi tähendas armastus kaotust ja talumatut valu.

See, mida ta praegu kavandas, ei olnud seotud ei abieluga ega kurameerimisega. See oli seotud antud töotusega ja see oli ainus võimalus leevendada leina, mis ähvardas ta enda alla matta. Pärast armeest lahkumist eelmisel suvel oli ta seltskonnast eemale tõmbunud, leina võimuses ja kättemaksu haududes. Sellepärast teda Deborah Meltham nii väga huvitaski. Gil vaatas uuesti naist.

Naise näojooned olid korrapärased ja ilmselt võinuks teda ilusaks pidada, kui ta oma juuksed kenamasse soengusse sätiks, mitte ei tõmbaks nii rangelt kuklale krunni. Ehteid naine ei kandnud, tema kleit oli kõrge kaeluse ja pik-kade varrukatega. Gil silmitses teda kalgi hindava pilguga ja leidis, et naine on ilmetu. Üldsegi mitte veetlev, ent sel hetkel ütles lord Kirkster midagi, naine tõstis pea ja naeratus muutis järsku tema näo sootuks teistsuguseks. See muutus elavaks ja rohelistesse silmadesse tekkis säde, mis sundis Gili arvamust muutma. Ta tunnistas endale vastu tahtmist, et naine on vägagi ilus.

Siis tõmbus süda kokku, kuna teda tabas soovimatu külgetõmbe sähvatus. Puritaanliku kleidi ja range soengu all oli naine tegelikult kaunis.

„Seega ei peaks temaga kurameerimine keeruline olema,“ pomises mees.

Ta tõrjus põlguseväreluse eemale. Ta polnud kunagi ühtegi naist võrgutanud, ehkki rohkem kui kümne aasta jooksul armees teenides oli ta näinud teisi mehi seda kor-duvalt tegemas. Temal polnud sellise alatu käitumise ega

romantika jaoks aega – tema arvates polnud sõduri elus selliseks tundeks lihtsalt ruumi. Naised olid mõistagi Gili vastu tõsist huvi tundnud ja ta oli mõnedega ka maganud, aga ainult nendega, kes mõistsid reegleid ja teadsid, et tema pakub neile vaid juhusuhet. Sellised suhted ei kestnud kaua ja kui need lõppesid, andis Gil alati daamile hoobi pehmen-damiseks korraliku valuraha.

See siin oli teine asi. Ta ei nautinud seda, aga seda oli vaja teha. Gil tõstis käe põse juurde ja tõmbas sõrmega kergelt üle kitsa sakilise armi, mis kulges alla lõuani. See võib osu-tuda takistuseks, kuna ta ei kasutanud daami ahvatlemiseks ei oma tiitlit ega rikkust. Aeg näitab.

Muusika vaikis ja Gil vaatas, kuidas preili Meltham venna käevangus tantsupõrandalt lahkus. Nende vahetud pilgud ütlesid selgelt, et nad armastavad teineteist. Õe häbista-mine, moraalne allakäik tabab noort lordi kindlasti raskelt. Kõige senikuuldu põhjal oli Gil veendunud, et talle saab kätte maksta vaid tema õe kaudu. Lord oli suure osa oma varandusest juba nagunii maha mänginud ja see ei paistnud teda häirivat. Ainult õde ei lasknud tal laostuda ja häbisse vajuda. Kirkster hoolis nüüd vaid Deborah'st. Gil keeras tantsupõrandale selja ja summutas südametunnistuse näpis-tuse. Seda tuli niimoodi teha. Pelgalt Kirksteri duellile kut-sumine ei oleks piisav karistus. Ta peab kannatama nii, nagu Gil oli kannatanud. Ent kui see kaabakas peaks teda oma õe maine hävitamise eest duellile kutsuma, laseks Gil talle hea meelega kuuli kerre.

Ja Deborah Meltham?

Jällegi summutas Gil südametunnistuse torke. See oli nagunii vaid mööduv tunne, lihtne kõrvale lükata. Armees veedetud aastad olid harjutanud teda palju suuremate

kannatustega kui see, mida ta põhjustada kavatses. Ta ei tee ju sellele naisele tegelikult midagi halba, ainult haavab veidi tema südant ja rikub mainet. Ja vägisi ei tee ta midagi. Naine tuleb tema juurde vabatahtlikult, aga naise võrgutamine on kättemaks tema vennale. Silm silma vastu. Võrgutamine elu vastu. Kahe elu.

Või isegi kolme, kui arvestada sündimata last.

Deborah' selgroog kiheles tantsima minnes. See mees oli taas siin, see võõras varjus, kes jälgis teda. Ta polnud meest kordagi selgesti näinud, aga tajus teda, nagu tunnetaks füüsiliselt mehe kohalolekut. Tants lõppes ja kui ta vennaga tantsupõrandalt lahkus, vaatas ta üle saali. Jah, seal oligi pikk mehekogu, keda ta oli viimastel nädalatel mitu korda linna peal märganud. Mees hoidis eemale ja keeras alati parasjagu selja või kadus mõnest uksest sisse, kui Deborah tema poole vaatas. Mees oli lihtsalt riides, aga ta oli seda-võrd enesekindla olekuga, et tegemist pidi olema võimuka ja jõuka isikuga.

Deborah mõtles taas, kas rääkida sellest Ranile, aga mida öelda? Et ta on mitmel korral ühte võõrast näinud? Mees polnud teda kõnetanud ega teda vahtinud. Mees polnud talle isegi eriti lähedal olnud, aga tema keha teadis sellegipoolest, kui mees oli läheduses. Deborah tunnetas teda, nagu metsloom tunnetab ohtu.

Randolph ainult naeraks, kui ta vennale sellest räägiks. Peaks seda naisterahva elavaks kujutlusvõimeks. Võib-olla see oligi nii. Deborah pigistas venna kätt.

„Ran, nad alustavad uut tantsu. Kas läheme tagasi tantsupõrandale?“

Vend raputas pead. „Kindlasti mitte. Olen oma kohuse täitnud ja sinuga kaks korda tantsinud. Nüüd lähen kaarte mängima.“

„Aga sa oled nii hea tantsija. Kas sa ei võiks veel ühte tantsu tantsida?“

Vend naeratas. „Ei, kulla õde, ei võiks. Ma tahan kaarte mängida.“

Teades, et venna hea tuju võib hetkega kaduda, ei käinud Deborah peale, vaid ütles rõõmsalt: „Olgu, siis tulen ma vaatama. Muidugi kui sa vastu pole.“

„Sugugi mitte, aga see on igav. Kas sa ei eelistaks tantsida?“

Deborah oli ennast maha surunud nii pikka aega, et isegi ei kõhelnud.

„Sinuta mitte.“

„Tule siis, Deb. Sa oled minu õnneamulett.“

Deborah torkas käe venna käevangu, aga teadis viimase näoilme järgi, et vend on ta peaaegu unustanud juba enne, kui nad kaardimänguruumi sisenesisid.

Deb vaatas mängu, andes kelnerile märku taanduda, kui viimane tahtis Ranile jooki juurde kallata. Deborah teadis, et kui vend siin kaarte mängib, pole suurt midagi karta. Laua taga istuvad härrad tundsid teda ja Randolphit seitsaadik, kui nad olid lapsed. Sir Geoffrey ei laseks panustel liiga suureks minna ja vanahärra Appleton lõpetaks mängu kohe, kui venna kaotus liiga suureks läheb, nii et Deborah pidi jälgima vaid Rani joomist, kuna see võinuks viia ohtlikumate tungideni. Ent kui vend tellis veel ühe pudeli, ei hakanud Deborah talle avaliku manitsemisega häbi tegema. Ta võis vaid loota, et Randolph tüdineb varsti mängimisest ja viib ta koju.

Ta püsis venna kõrval, olles sunnitud õhtu edenedes oma nõrdimust varjama. Mida rohkem Ran jõi, seda pöörasemaks muutus tema mängimine. Kaotatud summa aina kasvas ja venna laup tõmbus kipra, ent Deborah teadis, et mõistlik on vaikida ka siis, kui vend taas kaotab. Ta lehvitas hoopis lehvikuga tuult.

„Taevake, siin on nii lämbe, nagu oleks kesksuvi, mitte märtsikuu. Kulla vend, ma ei saa aru, kuidas sa suudad keskenduda. Mul on palavusest lausa paha olla.“

„Tõesti? Mine siis koju. Võta tõld, ma tulen pärast ise.“

Deb sundis end naeratama, kummardus ja puudutas helialt venna käsivart, öeldes: „Ma ei saa sinuta minna, Ran, sa tead seda. Ma ei suuda magama jääda enne, kui sa oled turvaliselt kodus.“

Vend rapsas end altkulmu põrnitsedes vabaks.

„Ma nõustusin elama selles pimedusega löödud urkas,“ pomises ta. „Kas sellest ei piisa? Kas sa pead iga mu sammu jälgima?“

„Ran, see pole...“

Venna tool kriipis põrandat.

„Vabandage, härrased. Mu õde on väsinud ja peab koju minema.“

Naeratavate sõnade taustal oli vend maruvihane, Deborah teadis seda, sest Randolphi hambad olid kokku pressitud ja vastu kuuesaba surutud rusika sõrmenukid valged.

„Loomulikult, mu poiss, loomulikult.“ Vanahärra Appleton rehmas käega ja võttis uue kaardipaki. „Mine nüüd. Järgmine nädal teed meile tagasi, eks?“

„Just nii, söör. Tule, mu kallis.“

Pealtnäha oli Ran hoolitsev ja murelik, ent kui Deb tema väljasirutatud käest kinni võttis, pigistas vend tema kätt

tugevasti. No mis siis. Ta kannatab venna pahameele ära, peaasi, et Randolph temaga koos koju tuleb. Ta lahkus koos vennaga vaikides ja naeratus näol.

„Kas kõrgeauline lord soovib tõlda?“

„Ei, Harris, ma lähen täna jalgsi linna.“ Gil heitis toa-
poisile hoiatava pilgu. „Ja ära ütle mulle „kõrgeauline lord“. Ma olen Fallbridge'is lihtne härra Victor.“

„Vabandage, et ma seda ütlen, mil... söör,“ lausus Harris, „aga me oleme siin olnud liiga kaua.“

Gil sidus parasjagu kaelasidet ja tegi näo, et ei kuule. See oli ammuste teenrite häda – neid ei saanud oma arvamuse avaldamise pärast noomida. Pealegi oli John Harris enamat kui teener – ta oli olnud Gili rügemendis seersant. Nad olid korduvalt koos surma palge ees seisnud, viimati Waterloo verisel lahinguväljal. John täitis Gili käske küsimusi esitamata, aga see ei takistanud teda pahameelt väljendamast, kui miski talle ei meeldinud. Ja Gili viimane plaan ei meeldinud talle sugugi.

„Kas ma tulen teiega kaasa?“ küsis Harris nüüd. „Kui too Kirkster peaks taipama, kes te olete, võib ta ohtlikuks muuttuda.“

„Mu kallis John, sel mehel pole aimugi, kes ma olen, ja ta ei saa seda ka teada enne, kui ma olen selleks valmis.“ Gil ei suutnud hoiduda lisamast: „Kui just sinu jutuvada meid ei reeda.“

„Mulle see ei meeldi ja ma ei hakka seda varjama. Miks te ei võiks teda duellile kutsuda ja talle kuuli kerre lasta?“

Kaelaside oli nüüd korras, ent Gil vaatas endiselt peeg-
lisse.